

תושבי הכפר ערב אל נעים- "הבלתי נראים"

הסרט "הבלתי נראים", מתאר את מאבקו של פהים, תושב הכפר הבדווי, הבלתי מוכר, ערב אל נעים, לקבלת זכויותיהם למים חשמל ובתי קבע

גיל קרני גייל קרני

פורסם: 15.01.2010 \ עדכון אחרון: 19.03.2012 מתוך דוגרינט

מאבק הנמשך לאורך 12 שנים.

תושבי הכפר, הנמצא בסמוך לכרמיאל, משרתים בצה"ל, ממלאים את חובם למדינה שממשיכה להתעלם, כל זאת לאחר שבשנת 1999 הכריז רה"מ בנימין נתניהו, שהכפר מוכרז ככפר שווה זכויות במדינת ישראל. 10 שנים עברו והמצב בכפר לא השתנה, רק לאחרונה אושרו תוכניות המתאר ומתחילה עבודת תכנון פרטנית יותר והתושבים ממשיכים לסבול מקור ורטיבות בפחונייהם העלובים.

תושבי הכפר חיים במקום עוד מזמן התורכים, בעבר היו להם בתי אבן, אותם הרס צה"ל בשנות ה-60 כחלק ממדיניות יהוד הגליל. ומאז הם שם, 60 שנה, לאף אחד זה לא מזיז, העיקר שיסכנו את חייהם למען המדינה כגששים וישתקו.

חורף קשה במיוחד עובר הלילה על תושבי הכפר הבדווי, ערב אל נעים. גשמים עזים שירדו הציפו מספר רב של פחונים, יושביהם, נשים זקנים וילדים שנאלצו לעזוב במהלך הלילה ולמצוא מחסה מהשיטפון בפחונים של שכניהם. הקור העז והרוחות הסוערות גרמו להרס רב בכפר, שמחכה מזה 10 שנים לבנייתו מחדש. אבל סחבת בין גורמי התכנון ומשרדי הממשלה השאירו אותם בתנאים בלתי אנושיים.

סיפור קטן מתקופת מלחמת לבנון השנייה בה שהיתי בכפר במשך מספר ימים: כשהחלו הסירנות להישמע לא ידעו התושבים מה לעשות, הכפר וילדיו היו בהיסטריה, לא היה להם לאן לברוח. הקטיושות זעזעו את כל האזור, בכרמיאל השכנה נפגעו עשרות בניינים. פחוני הכפר כמובן שלא יכלו להגן על האנשים, ואז החלה מנוסת תושבים אל מערות אשר נמצאות בוואדי הסמוך, שם הסתתרו במשך 3 ימים, איש מגורמי הביטחון לא טרח לבוא ולהסביר להם מה לעשות, כך הם העבירו את הימים מצפים לנס.

פנייתי לשרת החינוך דאז, יולי תמיר הניבה תוצאות - ממ"ד 1 לכל הכפר (זהו ממ"ד שיכול להכיל כ 8 אנשים). אין גבול לציניות. ראש המועצה האזורית משגב דאז, אמר לי שאין לו זמן כרגע לטפל בבדווים "שלי", ושכל התושבים במועצה נמלטו מהאזור. לתושבי ערב אל נעים לא היה לאן להימלט, בטוח שלא היה להם כסף למלון בדרום, הם נשארו שם עד סוף המלחמה מתפללים שלא יקרה אסון.

באותם ימים ממש, שרתו 3 חיילי גולני תושבי הכפר את מדינת ישראל, סיכנו את חייהם בלבנון, כשחזרו מהמלחמה, לכפרם נטול החשמל, נכנסו לשטוף את עצמם מזוהמת המלחמה, אחד מהם התרחץ במים הקפואים וזעק, למה אין לי מים חמים??...למה לא מגיע לי להתרחץ.

גם אנו שיושבים עכשיו בבתינו המחוממים, ילדינו מוגנים יכולים לעזור לאנשי הכפר שזקוקים עכשיו לתמיכה. אם לא אנחנו אין להם אף אחד שיעזור. שמיכות, תנורים, בגדים חמים וביקורי תמיכה יתקבלו.

תגובות:

אורח 25.04.2011

פשוט מזעזע באיזו מדינה אנו חיים, פרצופם האמיתי של כל בכירי המדינה שלנו האינטרסנטים ורודפי קולות בקלפיות, חייבים לעשות משהו, להתאגד כולם ביחד ולצעוק את צעקתם של תושבי ערב אל נעים, איך לא קרה כלום ב21 שנה? אני מתביישת להיות אזרחית במדינה הזאת כשאנשים שמשרתים בצבא איתנו חיים בצורה כזאת, ביבי נתניהו תתבייש לך, אני לא אבחר בך יותר בחיים!!!!

סרט לא מדוייק

30.04.2011 אורח

גיל קרני היקר במאי הסרט, צפיתי בסרטך "הבלתי נראים" וליבי עם התושבים בני המקום, יחד עם זאת יש חלל לא פתור בסרטך(ייתכן שאתה מודע לו ובחרת שלא לצרפו על מנת לעזור לתושבים המסכנים ובכל זאת...) תושבי המקום פונו מן האדמה עליה הם מתגוררים מאחר וזו אדמת מדינה (בתי האבן שציינת היו רק 2 כאלה וגם הם לא היו ממש בתי אבן אלה יותר חושות מאבן, שאר הבתים היו צריפים, מה שלא ציינת, זה שלתושבים הוצאו קרקעות חליפיות בנחל צלמון ובסכנין או בכל כפר אחר שלמנהל היו קרקעות. הם בחרו להישאר במקום והבחירה בסבל היא שלהם בלבד. (גם אני סיכנתי את חיי למען המדינה ומשפחתי חייה בכפר חיפה עוד לפני קום המדינה ולא אף אחד לא נתן לי קרקע או הכיר בזכותי לעצמאות על איזה שהוא מגרש בכרמל. בברכה דודו ברקת.